

În ce privește recursul declarat de recurentul reclamant, ca o consecință a celor reținute mai sus, având în vedere soluționarea recursului declarat de către recurentul pârât, respectiv înlăturarea din hotărârea atacată a mențiunii referitoare la constatarea caracterului politic al condamnării acestuia, Curtea a apreciat că nu se mai impune complinirea considerentelor hotărârii primei instanțe, în raport de art. 304 pct. 7, așa cum a solicitat recurentul, în referire la capătul unu de cerere privitor la constatarea caracterului politic.

În ce privește capetele doi și trei de cerere, Curtea a constatat că, într-adevăr, în fața instanței de fond reclamantul a solicitat ca instanța să constate că sentința penală nr.63/12.10.1983 s-a pronunțat cu încălcarea legii, și, totodată, a solicitat repunerea în termen pentru a accesa beneficiile prevăzute de Legea nr.118/1990 și OUG nr.214/1999.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a constatat că, într-adevăr, reclamantul a formulat aceste două cereri asupra cărora nu s-a pronunțat prin dispozitivul hotărârii, decizia atacată nr.40/21.03.2013 necuprinzând în considerentele sale nicio referire la acestea.

Curtea a reținut incidența art. 281^{^2} din Codul de procedură civilă, potrivit cu care: „Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281^{^1} alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Așa cum s-a arătat și anterior, procesul civil este guvernat de principiul disponibilității părților asupra cadrului juridic al acțiunii. Astfel, potrivit art. 129 alin. final din Codul de procedură civilă, instanța este ținută de limitele investiției sale determinate prin cererea de chemare în judecată, ea neputând hotărî decât asupra a ceea ce formează obiectul cererii deduse judecății. Altfel spus, raportat la cauza de față și critica recurentului, instanța nu poate depăși limitele investiției sale, dar, totodată, aceasta este obligată să soluționeze toate capetele de cerere, fie ele principale sau accesorii, cereri conexe sau incidentale cu judecata cărora a fost investită, respectiv față de toate părțile implicate în conflictul judiciar.

Legiuitorul a prevăzut, pentru situația în care instanța de judecată nu dă o rezolvare tuturor acestor cereri, o procedură care salvează hotărârea pronunțată de la sancțiunea nulității absolute, punând la dispoziția părților prevederile art. 281^{^2} alin. 1 din Codul de procedură civilă, enunțate mai sus, precum și a celor ale art. 322 pct. 2 din Codul de procedură civilă, care reglementează cazul de revizuire întemeiat pe „minus petita”.

Mai mult, Legea nr. 202/25.10.2010, pe deplin aplicabilă cauzei de față, prin raportare la art. XXII și art. XXVIII din actul normativ enunțat, întărește considerentele arătate mai sus, dispunând prin art. I care a adus completări codului de procedură civilă înscrise la art. 25 în sensul că după art. 281^{^2} se introduce un nou articol, respectiv art. 281^{^2a} cu următorul cuprins: „Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281-281^{^2n}”.

Or, ceea ce recurentul reclamant a solicitat prin critica de recurs este tocmai modificarea hotărârii primei instanțe în sensul pronunțării și asupra acestor capete de cerere, petite asupra cărora instanța de fond nu s-a pronunțat deloc prin decizia nr.40/21.03.2013.

De altfel, așa cum s-a putut constata din actele dosarului, recurentul reclamant a dat eficiență prevederilor art. 281[^]2 din Codul de procedură civilă aplicabile în speță, putând veni pe calea recursului doar în condițiile formulării acestuia împotriva sentinței nr. 4/03.02.2014 prin care instanța de fond s-a pronunțat asupra acestor ultime două capete de cerere. Or, recurentul nu a formulat împotriva acestei ultime sentințe calea de atac a recursului, prezenta instanță fiind sesizată doar cu recursul declarat împotriva sentinței civile nr. 40/21.03.2013 care nu a dat dezlegare decât primului capăt de cerere.

Ca urmare, în raport de considerațiile de fapt și de drept expuse, Curtea, în temeiul art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, a respins recursul declarat de recurentul reclamant ca nefondat.

La data de 7.04.2014 Viorel Roventu a depus **cerere de revizuire** a deciziei civile nr.372 din data de 06.03.2014, pronunțate de către Curtea de Apel București - Secția a III-a Civilă și Pentru cauze cu Minori și de Familie, în dosarul nr. 1636/122/2012, cerere care a fost înregistrată sub nr. 2340/2/2014.

Prin motivarea cererii de revizuire depusă la dosar la data de 8.05.2014, prin serviciul registratură, revizuentul Viorel Roventu arată că:

Având în vedere faptul că în cauză intervin și erori materiale, a atacat sentința 372/06.03.14 și prin contestație în anulare, judecată în cauza 2338/2/2014, în care, la 28.04.14. s-a decis amânarea pentru 22.09.14, pentru că, de-abia la acel termen, a aflat că Decizia 372/2014 a fost între timp motivată. Rezolvarea cazului cu celeritate se poate face prin revizuirea integrală (câci mi s-a infuzat pronunțarea pe toate capetele de cerere) în cadrul procesului 2340/2/2014, făcând dv., pe baza materialului din dosar-nefolosit (deci a probelor neluate în considerației, constatările cerute la capetele I -3 ale cererii și recursului, fără a mai fi nevoie să se mai revină la recurs, după o anulare.

A accesat fugar dosarul 1636/122/2012 (care se afla atașat la dosarul 2338/2/2014 și a trecut apoi direct la dv. în mapă), găsind elemente care confirmă din plin aplicabilitatea art. 322 al.2 în combinație cu art. 322 al 5 C.pr.civ. și art. 20 din Constituției (la care făcusem inițial referire, numai pe baza minutei). Ceea ce îmi permite să expun motivele de fapt și de drept, pe care le rezum întâi, astfel:

A. (art. 322 al. 2) - Instanța de recurs arată în motivare că nu se pronunță privind capetele cererii sale, pretinzând că nu ar fi actualizat, după completarea dispozitivului - la 3.02.14. Dar recurentul arată că a făcut, la 12.02.14, cerere de completare/actualizare a recursului, în care a cerut corectarea sentinței nr. 4/3.02.14 - care face noi erori, fără a corecta nici ce ceruse în prima formă a recursului (împotriva sentinței 40/21.03.2013). Dar chiar dacă această cerere s-a pierdut, nu a ratat termenul de recurare a deciziei 4/3.02.14, căci după primirea motivației (la 13.02.14) a depus (la 14.02.14 - deci tot în termen) o ultimă notă de actualizare a recursului (aflată la dosarul Curții de Apel la fila 28 -29) în care a reluat toate capetele și a precizat că solicită casarea sentinței 4/3.02.14 și reținerea spre judecare, recursul fiind susținut la termenul din 20.02.14 și de avocatul său

115

(consemnările eronate din încheierea ședinței putând fi confruntate cu înregistrarea dezbaterii), în plus, din dosar, se vede că au fost eludate, adevăratele formulări ale cererilor sale, despre care instanțele nu s-au pronunțat.

B. (art. 322 al. 5) - Din motivația instanței de recurs pentru Decizia 372 (ca și din a sentinței nr. 4/3.02.14 a Tribunalului Giurgiu) se vede clar că probele zdrobitoare depuse la dosarul completării de dispozitiv în noiembrie 2013, ca și cele semnalate atunci ca fiind în puterea părții adverse - nu au fost luate în considerație, instanța de recurs neținând cont nici de atenționările revizuientului din 12/14.02.14 privind importanța lor. Ea a respins capătul I, considerând numai probele inițiale - care convingeseră instanța de fond, deși întârise între timp zdrobitor probatoriul. Deci probele cheie sunt încă neînfrățite - deși multe sunt în dosar, situație pe care o justiție preocupată de adevăr trebuie să o corecteze. Dintre probele pe care semnalase ca nu le poate accesa, cerând intervenția instanței față de instituțiile care le dețin, a procurat și va depune la dosar - ca probă nouă elocventă - înregistrarea video a dialogului public cu Răul Volcinski (instigator) și Aurelian Pavelescu (avocați din emisiunea din 3.10.2006 de la Național TV. care arată justitea interpretării date de el tuturor celorlalte documente.

C. Conform prevederilor CEDO asumate constituțional la art. 20. dreptul recurentului la justiție nu poate fi încălcat pe temeiuri formale, bazate pe lacune ale legislației/practicii juridice românești. I-au fost deja respinse cererile de revizuire penală, pentru că s-ar fi epuizat căile penale extraordinare d atac prin recursul înaintat în 1990 de procurorul general, tratat abuziv - așa cum o arată probele depuse dar declarat nerevizuibil. Actualul proces, prilejuit de legea 221/09, dar bazat (așa cum am arătat repetat, de exemplu la pt. 8 al notei depuse în noiembrie 2013) pe întregul eșafodaj al dreptului este ultima ocazie pentru a corecta îndelungata mea privire de justiție, cu consecințe deosebit de grave.

Revizuientul invocă:

A - Nepronunțare asupra unor lucruri cerute (art. 322 al.2 C.pr.civ.)

Pentru înțelegerea erorilor comise în tratarea dosarului, revizuientul arată mai jos evoluția procesului.

- La 7.06.12 a depus o cerere bazată pe legea 221/2009 combinată cu alte elemente ale cadrului legislativ existent, prin care a solicitat să se constate, în esență: 1. Că a fost închis din 1983 până în 1999 din motive politice, acțiunea de la Osica (furtul armamentului) vizând lichidarea dictatorului - Nicolae Ceaușescu. 2. Că a fost menținut în detenție până în 1999 și în urma unor grave abuzuri juridice, care nu au mai putut fi revizuite 3. Că are dreptul la indemnizația stabilită prin legea 118/90 - pe viitor dar și retroactiv (pentru perioada în care nu am primit-o. abuziv) și se încadrează în categoria de erou în lupta anticomunistă (potrivit OUG 214/1999).

- În cadrul procesului 1636/122/2012 - a prezentat completului tribunalului Giurgiu probe pentru susținerea capătului I (mărturii, înscrisuri, declarații făcute de participanți în presă sau în fața cercetătorilor IICC etc.), precizând că, pentru documentarea suplimentară, instanța trebuie să aplice art. 4.3. din L 221, făcând demersuri pentru obținerea - din arhive - a documentelor la care îi fusese refuzat accesul. Fără a face aceste demersuri, pe care legea și lămurirea speței le impunea și fără a se pronunța privind capetele 2 și 3, instanța de fond a emis hotărârea

40/21.03.13, prin care s-a admis capătul I (recunoașterea caracterului politic a faptei din 1983) - motivația fiind însă nesatisfăcătoare.

- Ca atare, a depus, la 21.09.13, pe lângă întâmpinarea față de recursul formulat de partea adversă (care declarase în proces că nu contestă caracterul politic al detenției - până în 1989) o cerere de recurs pentru toate cele trei capete - pentru alternativă că sentința 40/23.2013 nu ar fi considerată incompletă și cauza retrimisă spre instanța de fond. În paralel, a depus o cerere de completare de dispozitiv - ca să existe un prim nivel de jurisdicție și în raport cu capetele de cerere 2 și 3 și pentru ca motivarea capătului I să fie îmbunătățită. Curtea de Apel a solicitat Tribunalului Giurgiu completarea dispozitivului.

- S-a reluat procesul 1636/122/2012 - la Tribunalul Giurgiu, pentru a fi analizate și capetele 2 și 3 și revăzute motivațiile capătului 1. A putut consolida substanțial probatoriul, pentru că, între timp, am fost chemat la CNSAS, unde au fost găsite dosare pertinente lămuririi cauzei (Rovențu. Năstase, Stanciu, Volcinschi, Robu) - studiate de revizient sau de cercetătorul Ioan Roșea - expert în cercetarea crimelor comunismului. În noiembrie 2013 a depus un dosar compus din peste o sută de documente decisive create de fosta securitate după sentința din 1983 (și nu înainte - cum greșit reține instanța de recurs) și din recursul extraordinar (în sfârșit găsit de mine) - care a fost judecat în mod total nelegal în 1990. A adăugat declarațiile relevante făcute de domnii Serban Suru și Marcel Petrisor ca răspuns la un chestionar despre ce știau ei despre cazul său, pe care instanța îi putea audia și ca martori. Toate aceste probe dovedeau că scopul acțiunii noastre din 1983 fusese lichidarea lui Nicolae Ceaușescu, indicau faptul că motivul menținerii în captivitate după 1989 a fost acoperirea complicității din spatele lui Răul Volcinschi (deci - era tot politic) și arătau cum a fost realizată încălcarea continuată a dreptului său la justiție. Așadar a documentat capetele 2 și 3 și a consolidat dovedirea capătului I dincolo de pragul oricărui dubiu - cerând instanței de fond să ia notă de noua situație și să elimine orice referire ambiguă din motivație.

- Sentința nr. 4 emisă de Tribunalul Giurgiu la 3.02.14 2014 este manifest netemeinică și nelegală, readucând practic cauza în stadiul dinaintea judecării completării de dispozitiv, fapt care făcea ca recursul din 23.09.2014 să redevină pertinent. Este clar că sentința nr. 4 nu face corecția - a cerută pentru motivația capătului I - neținând cont de suplimentul de probatoriu depus (la care nu face nici o referire). Ea neagă - prin artificii justificative inconsistente - dreptul la indemnizație (capătul 3) - care decurgea direct din caracterul politic recunoscut la capătul 1. Și deformează grav conținutul constatărilor cerute la capătul 2, pentru a le putea respinge cu pretextul că ar avea caracter penal - deși era vorba de aspecte inseparabil conexe cauzei, ce nu mai pot fi tratate în alt cadru (pentru că au fost epuizate în 1990, prin abuz flagrant, căile penale extraordinare de atac). Asta deși atrăsesem atenția că legea 221 prevedea la art. 2: "toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic prevăzute la art. 1 sunt înlăturate de drept".

Cum sentința nr. 4/3.02.14 a Tribunalului Giurgiu a reactivat considerațiile recursului depus la 21.09.13, nu avea rost să mai ceară o dată revenirea la o instanță de fond de evidentă incapacitate sau rea credință (judecătorul afirmând printre altele, cu ocazia audierii martorului Năstase Petrică, că nu s-a trăit așa de rău

116

sub Nicolae Ceuasescu - încât să avem motive de revoltă). Pentru a nu da ocazia unei noi derobări formaliste, a trimis, la 12.02.14, o "cerere de completare la recurs", cu următorul conținut:

"Domnule președinte, subsemnatul Viorel Roventu, domiciliat în comuna Stănești, sat Stănești, nr. 7, jud. Giurgiu, cod postal 087215, reclamant în cauza 1636/122/2012, formulez prezenta COMPLETARE LA RECURS în urma aflării hotărârii nr.4 a Tribunalului Giurgiu, din 3.02.2014 (încă necomunicată mie), care completează dispozitivul din sentința 40 din 21.03.201 pe care am recursat-o la 21.09.2013.

Vă rog să constatați că hotărârea privind cele două capete de cerere despre care instanța de fond nu se pronunțase este netemeinică, intrând în contradicție cu sentința pentru capătul I, prin care a fost recunoscut caracterul politic al condamnării mele din 1983. După ce s-a admis acest caracter, cum e posibil să mi se nege dreptul la indemnizația de rigoare, pe baza legii 118/1990? După ce s-a reținut că am vrut să înfrunt cu arma în mina dictatorul (executat la 25.12.89 pentru genocid), cum e posibil să nit se constate că mă încadrez în prevederile OUG 214/1999, dar nu am avut cum să fac demersurile de rigoare la timp? Iar dacă se analizează, așa cum am cerut, modul abuziv în care am fost tratat de justiție înainte și după 1990, cum se poate respinse cererea mea de a se constata-conex că am fost și victima unor abuzuri judiciare cu substrat politic, care ni-au privat de libertate, de drepturile de fost deținut politic și de condiții normale de existență? Eliberarea mea în 1999 a întrerupt executarea unei pedepse recunoscute acum (în baza Lg.221/2009 - ca având caracter politic. Conform legii și prevederilor CEDO se impune eliminarea efectelor sentinței din 1983, inclusiv printr-o constatare care să permită repararea încarcerării abuzive până în 1999 și încălcării dreptului meu la justiție-până azi.

În recursul depus la 21.09.2013 și în întimpinarea față de recursul părții pârâte a prezentat argumente pentru toate cele trei capete de cerere, deși două dintre ele nu erau încă tratate de instanța de fond. Acele considerații rămân valabile și după completarea dispozitivului, cu mențiunea că probatoriul s-a îmbogățit între timp cu declarații și documente semnificative sosite la CNSAS, depuse de mine cu ocazia completării fondului, care au permis consolidarea argumentației - în nota demisă de mine fu noiembrie 2013 tribunalului Giurgiu. Va rog să luați în considerație această actualizare, inclusiv la nivelul probelor care ar mai putea fi administrate (partea a la a notei), dacă sunt considerate necesare și sunt ajutat în obținerea lor. Documentele găsite în octombrie 2013 întăresc probatoriul deja consistent depus înainte de 21.03.13 - pentru capătul I și - pentru capetele 2 și 3 - dovedesc ca am fost victima unor abuzuri judiciare grave și repetate, culminând cu recursul extraordinar din 1990. Ele au revelat implicații politice nebănuite de mine, care explică modul în care a fost tratat dosarul meu.

Fapt pentru care solicită să se constate cele cerute în plângerea formulată:

1.Că am fost condamnat pentru furtul unor arme pe care vroia să le folosesc împotriva dictatorului Ceausescu, deci se înscrie pe deplin în prevederile legilor 221/09, 11 S/90, și 214/99.

2.Că am fost victima unei serii de abuzuri judiciare grave, care au însoțit detenția politică: a. Condamnarea, la moarte pentru furt - deși nu au existat consecințe deosebit de grave, comutată la 25 de ani și executată și după ce

respectiva parte din codul penal a fost abrogată b. Încadrarea incorectă la art. 3 al decretului de amnistie din 1988 și menținerea ei după abolirea pedepsei cu moartea c. Împiedicarea participării mele la recursul extraordinar din 1990, prin ascunderea întreruperii executării pedepsei - mie și acestei manevre - completului (care a menținut nejustificat sentința din 1983, în absența noastră, a martorilor noștri, a declarațiilor noastre) d. Starea de disperare în care am fost adus de prizonieratul abuziv care m-a determinat să-mi asum riscul evadării. e. Nereținerea adevăratului scop al furtului - după 1990 - când încadrare fantei la infracțiuni împotriva statului ar fi dux automat la eliberare f. Respingerea demersurilor de revizuire; împiedicarea accesului la arhive.

3. Că are dreptul la indemnizație în baza leșii 118/90: de acum înainte si pentru perioada 1990-201- (când a fost privat abuziv de aplicarea ei) și la despăgubiri pentru suferințe/pierderi - pe care ar putea să le solicite într-un proces civil, eventual precedat de un demers de revizuire.

Viorel Roventu, 12.02.2014"

Constată revizuiantul însă că această cerere nu se află în dosarul Curții de Apel (era poate la fila 31, care lipsește din copile făcute pentru mine . sau e rătăcită în dosarele venite de la Tribunalul Giurgiu, pe care nu a avut timp suficient să le studieze). Dar chiar dacă nu ar fi făcut actualizarea era evident că sentința 4/03.02.14 l-a readus în poziția pe care a criticat-o prin recursul de la 21.09.13 și că nu avea rost să se mai prezint în fața Curții, dacă nu ar fi urmărit recurarea punctelor nefavorabile mie decise prin sentința 4/3.02.14. Nu avea nici un sens nici să deschid un recurs separat, în loc să actualizez recursul care aștepta completarea de dispozitiv

7. Orice dubiu privind conținutul și rolul demersurilor meu pentru recurs, este spulberat de precizările din informarea explicativă trimisă prin curier rapid la 14.02.14 și înregistrată la 17.02.14 - deci în termen (fila 28-29, la fila 30 aflându-se copia plicului și pe verso - confirmarea de primire). Citează din această ultimă actualizare a recursului (făcută în urma primirii motivării Sentinței 4/03.2.14) paragrafele care nu lăsau loc confuziilor, dacă erau citite:

" [] revin asupra recursului depus la 21.09.2013 și a completării depuse la 12.02.14, pentru că am primit între timp (ne 13.02.2014) motivarea sentinței Tribunalului Giurgiu nr.4 din 3.02.14 2014 privind completarea dispozitivului, fi Constat că toate considerațiile mele din notele precedente prezentate instanței de fond sau de recurs rămân valabile, adăugându-se următoarele observații []

[] Privitor la căpătul I (recunoașterea caracterului politic al detenției mele) noua sentință nu putea repune în discuție decizia din 21.03.2013, dar ar fi putut ameliora motivația, operând precizările pe care le-a solicitat, pe baza suplimentului de probe elocvente pe care le-am depus în noiembrie 2013 (pe care le obținuse ulterior deciziei din 21.03.13, din motive dincolo de voința sa. Solicită să se constate că suplimentul de probe depuse elimină orice îndoială privind faptul că a furat armele în 1983 cu scopul înfruntării dictatorului executat pentru genocid la 25.12.89 și ca atare se înscrie pe deplin în categoriile vizate de legile 118/90, 214/99 si 221/2009. [] Rămâne problema perioadei detenției politice. Observă că instanța de fond evită recunoașterea explicită a faptului că am fost închis între 1983 și 1999, în baza sentinței din 1983. []

118

Privitor la capătul 2 (constatarea că pe lângă caracterul politic, detenția sa pînă în 1999 a fost și rezultatul unei cascade de erori/abuzuri judiciare instanța se derobează de obligația de a face dreptate pe fond, pe motiv că e vorba de aspecte care țin de dreptul penal.[] Ce împiedică instanța, [] să facă aceste constatări, din moment ce dispune acum de probe care permit lămurirea dosarului? [] nu se vede clar, dacă se analizează dosarul serios, că tratamentul special la care a fost supus și după 1990 este urmarea activității sale politice? []

Privitor fa capătul 3 (constatarea că beneficiaz de drepturile unui deținut politic și că am fost privat de ele după 1990 în mod abuziv) instanța de fond încearcă o derobare prea forțată pentru a fi credibilă. [] Poate ca pentru alții, constituirea dreptului recunoscut prin sentință, la capătul I, este potențială /virtuală. Dar pentru instanța decidentă, capătul 2/3 vine după I, care tiu mai e de loc o virtualitate. [] De aceea repetă pretenția ca în sentință să se precizeze și că a fost privat abuziv de indemnizația pe baza legii 118/1990, astfel încît să poată solicita suma de care am fost privat, care ar repara parțial și tardiv imensele mele pierderi existențiale []

Avînd în vedere că, în ciuda insistențelor sale, instanța de fond nu s-a pronunțat (limpede, explicit) privind capetele mele de cerere 2 și 3 (perioada completă a detenției, abuzurile judiciare conexe, dreptul la reparații), afirmînd că ele decurg logic sau că ele trebuie abordate în alte procese, solicită să tranșați instanța toate constatările pe care le-a solicitat (care formează un tot coerent, împiedicînd repararea nedreptății mele excesive), casînd sentința nr.4 (care se referă la capetele 2 și 3 din cererea mea) din 3.02.2014, cu reținerea cauzei {conform art. 498-501} - retrimiteră la instanța de fond fiind evident o tergiversare fără rost.

Pentru rejudecarea fondului de instanța de recurs, amintește că a precizat, în nota de actualizare depusă în noiembrie 2013 probele care pot întări argumentația dacă se mai consideră necesar, pe care nu le poate însă obține, fără ajutorul instanței de recurs (cea de fond neținînd cont de semnalarea existenței acestor probe inaccesibile mie).

14.02.2014 Viorel Roventu "

8. Așadar, nu își explică (decît ca erori ale avocatei mele sau ale grefierului care i-a deformat replicile) următoarele consemnări din procesul verbal al ședinței din 20.02.14, care în mod evident nu corespund situației de fapt: "Avocatul recurentului reclamant arată că recursul a fost declarat personal de către recurent, fără a beneficia de o asistență juridică calificată, astfel încît acesta nu a cerut casarea hotărârii recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare" La care recurs se putea referi o astfel de remarcă? Cel inițial, depus la 21.09.13 a fost însoțit de o cerere de completare a dispozitivului. În ultima formă dată recursului (vezi 1.7) trimisă la 14.02.14 - după primirea motivației și semnalată stîngaci și de avocat la 20.02.14 ("se mai învederează instanței depunerea la dosar și a unor note de ședință formulate de recurentul reclamant") se cere explicit casarea sentinței 4/3.02.14, cu reținerea cauzei. Cerință care pare diluată de avocată, în fraza "solicită instanței să aprecieze cu privire la faptul dacă se impune, în principal, casarea cu trimitere spre rejudecare, pentru o motivare corespunzătoare și completarea, probatoriului" - ceea ce nu e normal, dar arată că era vorba de un recurs împotriva hotărârii din 3.02.14.